

JAKUB

HOZA

BEZ NÁVRATU

KNIHA

PRVNÍ

BEZ NÁVRATU

KNIHA PRVNÍ

**KNIHY JAKUBA HOZY
V NAKLADATELSTVÍ MYSTERY PRESS**

STRAŠÁK

Do pekla a zpět
Spálená země: kniha první
Spálená země: kniha druhá

SOLAR

Bez návratu: kniha první

NATHANIEL DARNSWORN

Jako sama smrt
Sochaři masa

PŘIPRAVUJEME

Bez návratu: kniha druhá
Projít ohněm
Theatre Macabre

..... JAKUB HOZA

BEZ NÁVRATU
KNIHA PRVNÍ

MYSTERY PRESS

2024

Tato kniha je beletristické dílo. Jména, postavy, organizace, místa a události v ní uvedené jsou buď výplodem autorovy představivosti, nebo jsou použity ve fiktivním kontextu.

Tato kniha ani žádná její část nesmějí být kopírovány, zálohovány ani šířeny v jakékoli podobě a jakýmkoli způsobem bez písemného souhlasu nakladatele.

Copyright © Jakub Hoza, 2024

Cover Illustration © Dawid Boldys, 2024

Cover Art © Martin Stehlík, 2024

Czech Edition © Mystery Press, Praha 2024

ISBN 978-80-7588-685-9 (pdf)

„Člověk, to zní hrdě.“

– *Maxim Gorkij*

„Člověk, to zní tvrdě.“

– *neznámý pisatel na veřejných záchodcích*

1.

Varovné hlášení pronášené chladným ženským hlasem, které se rozléhalo chodbou, bylo mimořádně otravné.

„Pozor – uzavření sekce za třicet vteřin!“

Jako bych to nevěděl, když jsem ho sám nařídil.

Chodba vesmírného křižníku, kterou jsem se právě krok za krokem ploužil, měla šestiúhelníkový průřez a byla vojensky stroze šedá s občasným varovným označením v oranžové či rudé.

Podrážky bot klapaly o segmenty tvořící podlahu. Ty představoval hustý rošt, skrze který byla vidět kabeláž. Servisní průchody nejsou na okrasu.

V dálce za sebou jsem uslyšel zasyčení. Asi bych měl pohnout, jenže nějak nedokážu přidat.

„*Rychle ztrácíme integritu,*“ ozval se mi v hlavě PP – Personální Procesor.

„*Že se loď rozpadá, vím taky,*“ odpověděl jsem.

„*Myslím našeho těla.*“

„Našeho?“ uklouzlo mi nahlas.

Poslední dobou si začíná osobovat něco, co mu nepřísluší, chlapec. Tedy na to, že je jen počítač.

Nicméně co tím chtěl říct? Přešel jsem pohledem po svém těle. V oblasti břicha jsem se zastavil. Z hluboké trhliny v kha-ki pancíři mi vyhřezla střeva. Naštěstí mi moc neplandala.

Maně mě napadlo, jestli už to vážně trochu nepřeháním. Bohužel s tím teď nemůžu nic dělat, ani hledat blbej obvaz. Jestli se odsud nedostanu včas, mám to spočítaný.

Bezpečnostní dveře na hranici sektoru deset metrů přede mnou. Připadalo mi to stejně daleko jako jeden světelný rok. Přestože naše lodě létají ve warpu mnohonásobně vyšší rychlostí, než je rychlost světla, je to pořád zatraceně daleko.

Pět metrů. Syčení se ozvalo mnohem blíž. Přestože jsem byl vypěstován tak, abych nijak zvlášť strachu nepodléhal, pořád jsem jen člověk. Jeho spáry se mi s mrazením zaťaly do páteře.

Díky tomu jsem nepatrně zrychlil. Nemělo smysl se ohlížet. Buď to stihnu, nebo ne. Ani střílet nemůžu, o zbraň jsem přišel před třemi minutami.

Dva metry. Cvakání a škrábání za mnou.

Jeden krok. Druhý. Ten jsem protáhl, zachytil se hrany dveří a vtáhl svou těžce zkoušenou tělesnou schránku dovnitř.

Samozřejmě jsem zapomněl na to, že průchod má i práh, takže jsem zakopl a spadl na bok. Naštěstí ne na ten zraněný.

Bylo to vážně na poslední chvíli. Tlakové dveře se zavřely ve zlomku vteřiny s razancí, že by člověka přestíply vejpl. Žádného z těch parchantů ne, i to jsem už zkoušel.

To už uplynulo půl minuty? Nějak ztrácím pojem o čase.

Po nezničitelném kompozitu tlakových dveří zaskřípaly drápy. Snad bude odolnější než nezničitelný kompozit mého brnění, ze kterého mi po zásahu právě takových drápů lezla střeva.

Asi bych měl pohnout.

„Skřííííp!“

Asi určitě. Ty dveře budu ještě nějakou dobu potřebovat v provozuschopném stavu.

Na druhý pokus jsem se se zasténáním zvedl do kleku na jednom koleni. Pravačkou jsem sevřel nouzový chyt kolem tlakového průchodu. Umělá gravitace zatím šlapala, ale stejně se teď zatraceně hodil. Jinak bych se k ovládacímu rozhraní ve výšce hlavy nikdy nedostal. Opřel jsem se o stěnu a položil dlaň na rozhraní.

„Hally,“ oslovil jsem skrze ně centrální AI. „Proveď dekompresi sektoru G21.“

„Autorizace?“ ozval se chodbou chladný, nezúčastněný ženský hlas.

„Desátník Jan Jansen DV1375UO,“ nahlásil jsem.

S touhle byrokratickou mrchou se nemá smysl dohadovat.

„Autorizace přijata. Opravdu si přejete nařídit dekompresi sektoru G21? Potvrďte!“

„Potvrzuji.“

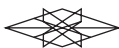
Škrábání na tlakové dveře nabralo na naléhavosti.

„Dekomprese sektoru G21 za pět... čtyři... tři... dva...“ odříkávala Hally, „jedna... teď!“

Ozvalo se zasyčení, které bylo daleko hlasitější než ta předchozí. Škrábání ustalo.

Sektor G21 pro mě zůstane nedostupný. Nemám dost kyslíku, abych ho po dekompresi nechal doplnit.

Donedávna v něm byly tři kousky a nakonec mi nezbylo než nechat zbylé dva vycucnout do prostoru a doufat, že se nedostanou zpátky.

Mrkl jsem. Aspoň mi to tak připadalo, ale když jsem zase otevřel oči, zhrouceně jsem seděl opřený o stěnu pod ovládacím rozhraním.

„PP uživateli, je nezbytné, abys opět nabyl vědomí! PP uživateli, je...“

„Dost, už jsem vzhůru! Jak dlouho jsem byl mimo?“

„Dvě minuty, třicet dva vteřin, pět deseti...“

„Jo, jo, to mi pro představu stačí,“ utál jsem ho, dokud to šlo. PP má své mouchy a sklony k puntičkářství. Kdyby nebyl počítač, podezíral bych ho, že se rád vytahuje.

„Měls o mě strach?“ ušklíbl jsem se.

„Na tuto otázku nejsem schopen odpovědět,“ prohlásil chladně.

„Navrhuji urychlený přesun na nejbližší ošetřovnu. Ukazatele zdravotního stavu jsou mimo přijatelnou toleranci.“

„Pokud mě paměť neklame, nejbližší ošetřovna je tak sto padesát metrů daleko.“

„Přesněji sto čtyřicet šest metrů a třicet...“

„To takhle nedám. Mrkni do složek, jestli nevyhrabeš pokročilý zdravotnický kurz. Mám nahráný jen základní.“

„Vyhledávám... Nahrávám.“

V duchu jsem mu poděkoval a už jsem se tím probíral. Nahrál mi rovnou program „Polní chirurg“.

Amputace jsem zbaběle přeskočil.

Vlastně to bude jednodušší, než jsem čekal. Jednoduché a funkční. Tuhle kombinaci mám rád.

Nejdřív jsem zkonstatoval, že na větší operaci nemám a budu to muset jen flikovat. Prát do těla anestetika nemělo cenu. Byl jsem tak nadopovaný bojovými drogami, že by mě další chemikálie nejspíš zabily. Už takhle mi toho v žilách muselo kolovat spíš na procenta než na promile. Bohužel jsem se momentálně nacházel ve fázi útlumu.

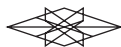
Rány sice bolely, ale ne tak, že bych to nesnesl. Vysoký práh bolesti je jedním z výběrových kritérií vojenského klonovacího procesu.

Od opasku jsem odepnul malou lékárníčku. Byla z tmavě šedého, silně profilovaného kompozitu. Položil jsem ji na zem vedle sebe. Přitiskl jsem břicho ukazováku na senzor a lékárníčka se rozložila do operační polohy. Zvětšila se téměř na pětinasobek a vše bylo hezky po ruce.

Očima jsem vyhledal, co budu potřebovat. Vytáhl jsem sterilní obvaz, který jsem rozdělal, čímž jsem ho nejspíš kvůli špinavým rukám připravil o značnou část sterility. Za jeho pomoci jsem smyčky střev opatrně přitáhl ke zbroji. V rádci dost bázírovali na tom, abych na střevo nesahal rukou. No, snažil jsem se.

Pak jsem ještě bakuli na boku přestříkal fixačním sprejem z lékárníčky. Celou dobu jsem zuřivě mrkal, abych udržel

padající víčka otevřená. Sotva jsem položil sprej, někdo v chodbě zhasnul osvětlení.

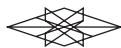

Po dalším mrknutí mě do očí bodlo světlo. Světelné pásy ve stropě chodby opět utěšeně šajnily. Vzhledem k tomu, že jsem v ní byl sám, musel jsem znovu ztratit vědomí. PP mě tentokrát nebudil. Buďto usoudil, že to nemá cenu, nebo taky omdlel.

„Kolik tentokrát?“

„Jedna hodina a dvacet sedm minut. Přibližně,“ pravil PP. Přišlo mi, že poněkud nevrle.

V duchu jsem přikývl. Za tu dobu se mohlo přihodit leďacos, ale zase jsem se cítil mnohem lépe. Zvedl jsem se. Zvládl jsem to jen s minimem hekání a nadávání. Nebyl důvod otálet, a tak jsem se vydal zpět na základnu. Lékárničku jsem nechal rozloženou na zemi. Těch jsem měl na rozdíl od jiných (a potřebnějších) věcí dost.

Přibližně po dvaceti minutách jsem se zvednutou hlavou ležel na bílém nemocničním lehátku a čtyři robotické paže kmitaly kolem mých zranění.

Nemocniční lehátko byl dosti nepřesný pojem. Tohle byl plně automatizovaný systém, který v plném rozsahu nahrazoval běžné nemocniční oddělení traumatologie a chirurgie.

Anestezie, natož celková, nepadala v úvahu, takže si to celé užiju hezky v plný palbě.

Paže odstranily provizorní obvaz a rozeprnuly spony krunýře na bocích a ramenou. Sundat ho nebylo zrovna snadné. Aby nepotrhalý smyčky střev, musely ho částečně rozřezat. Když střevo dezinfikovaly jakousi pěnou, byl to zatraceně divný pocit.

Kovová makadla zevrubně obracela střevo před několika vznášejícími se senzory.

„Co to dělají?“

„Nejspíš věnují pozornost možným penetracím orgánu.“

Uznale jsem nakrčil obočí.

„Chápu. Děkuji.“

„Není zač.“

Teprve teď mi došlo, že s ním mluvím nahlas. Tohle byl jeden z okamžiků, kdy reagoval jako skutečný člověk. Vlastně mi přišlo, jako by byl poslední dobou víc a víc lidský. Možná se teď méně kontroloval a občas mu něco uklouzlo.

Jak moc je schopný učit se kvantový superpočítač postavený na bázi polaritonů? PP byl jiný než mašinky, které běžně montovali do lebky úderným oddílům a jednotkám zvláštního určení. Pokud vím, dostal jsem ho z jednotky jako jediný. A bez manuálu.

Mechanické paže mezitím začaly střevo soukat zpátky do břišní dutiny. Doufal jsem, že se jim ho podaří uložit rozumně. Zauzlování střev by mi vážně scházelo.

Když střevo zmizelo, kam patří, začalo to teprve být zábavné. A bolestivé.

Pobřišníci boti nejprve nahrubo sešli samovstřebatelnými sponkami a pak svařili přesnou laserovou svářečkou. Zatímal jsem zuby. Studený pot se ze mě jen lil.

Škvíření, bílý kouř valící se z rány a bolest, jako když vás někdo pálí doruda rozžhavenou pájkou. Dokud nezkusíte, nevíte.

„Asi jsem si měl dát něco mezi zuby.“

Když jsem s tím skončil, plival jsem štěpinky zubní skloviny. Spojení svalů a kůže sponkami už byla brnkačka. Nakonec mi ještě nitrožilně píchli regen a chvíli rány ozařovali hojivým světlem.

Těch dvacet minut mi cesta trvala především proto, že jsem musel obcházet svařené průchody, uzavřené, případně zničené sekce a také deaktivovat své vlastní nástrahy. Jinak se po dobu mé cesty nic zvláštního nestalo, jak bych napsal do hlášení.

Hlavní stan jsem si zřídil na nejlépe vybavené ošetřovně v centrální části křižníku. Díky tomu, že byla převážně bílá, nepůsobila na rozdíl od jinde používané vojenské šedé a khaki tak depresivně. Jen trochu sterilně.

Ošetřovny bývaly bílé údajně proto, aby se dalo snáze odhalit znečištění. Já jsem si stejně vždycky myslel, že jim šlo především o to, aby vynikly fleky od krve.

Vypadalo to, že mediboti se mnou skončili, tak jsem seskočil z lékařského lehátka (no dobře, svezl se z něj) a vydal se k hygienickému koutu, kde se mimo jiné nacházela i sprcha a umyvadlo. Sprchu bych si sice dal líbit, ale s čerstvě zalátanými ranami jsem si to nemohl dovolit.

Pustil jsem do umyvadla vodu a nastavil ji na co nejstudenější. Když jsem do ní ponořil ruce, studila tak, že jsem během okamžiku ztrácel v rukou cit. Ledovou vodou jsem si opláchl obličej. Jednou... dvakrát... třikrát. Byl to šok, ale probralo mě to k plnému vědomí. Předtím už mi myšlenky začínaly utíkat.

Pohlédl jsem na svůj obraz v displeji nad umyvadlem, kde část stěny automaticky přebrala úlohu zrcadla. Mám sice

široká ramena, ale teď se zdála sotva dost silná na to, aby unesla mou hlavu. Ten pohled mě skoro vyděsil. Vyhublá tvář s nyní až groteskně vystupujícími žvýkacími svaly na čelisti. Vystouplé lícní kosti, strniště na tvářích a nepříliš široké bradě s téměř neznatelným dolíčkem, rovný nos. Vrásky, které tam ještě před pár dny nebyly – na někoho, komu bylo přepočteno na klasický lidský věk necelých třicet, trochu moc početné a hluboké. Černé kruhy pod očima. Jak dlouho jsem nespal? Už ani nevím a nemám sílu to počítat.

Vzhledu nepřidávaly ani téměř bezbarvé vlasy – vedlejší efekt klonovacího procesu. Když zkrátíte dobu vývoje klonu do dospělosti na šest let pozemského času (a provedete *pár* dalších úprav DNA), s jistými vedlejšími efekty počítat musíte. Tohle nebyla taková vada, aby kvůli ní klon vyřadili.

Stejně byl ten selektivní nedostatek pigmentu zvláštní, protože jinak jsem se opaloval vždycky dobře.

Ze zrcadla na mě hleděl pár světlounce modrých (opět nedostatek pigmentu) očí. Většinou ten pohled býval pěkně ledový, teď byl jen k smrti unavený.

„Jseš pěkně v prdeli, kámo,“ zašklebil jsem se sám na sebe.

Odraz se taky zašklebil a naštěstí nic neodpověděl, jinak by to se mnou asi na místě seklo. Na druhou stranu bych se tomu vlastně ani nedivil. Bojových drog jsem měl v sobě pořád tolik, až jsem měl nutkání otočit hlavu a ujistit se, že mi nestříkají z uší.

Osobní hygiena prozatím stačila, a tak jsem přešel k velké obrazovce. Na ni jsem se díval celou dobu, kdy medicínální droidi opravovali mé tělo. A že se bylo na co dívat: sametová čern vesmíru s hvězdami, občas narušovaná stínem některého z blízkých asteroidů. To ovšem jen v horní části obrazovky. Spodek zabíral obraz gravitační čocky deformující pozadí, již

co chvíli probliklo světélko unikajícího fotonu, který měl to štěstí, že se vymanil z gravitačního pole singularity. Závířil jsem těm šťastným parchantům.

Jednotná plocha (tak se mi jevila, vím, že jinak je to koule) černé díry samotné se na obrazovce pomalu, ale jistě zvětšovala. Jak křížník klouzal stále blíž a blíž, dříve jasně zakřivený okraj disku se pozvolna napřimoval. Časem zaplní celou obrazovku a potom...

„Jak dlouho ještě, Hally?“ zeptal jsem se.

Ticho.

„Hally? Hally!“

Pořád žádná odpověď. Něco se muselo stát.

Jenže já neměl jak zjistit, co. Tohle žádný program nahraný do paměti nespraví. Informace o lodní AI jsou přísně tajné a technické znalosti o ní má jen pár lodních inženýrů. Nejspíš jsou po smrti.

Kolik mi zbývá času? Dvacet hodin? Přinejlepším.

Přešel jsem k pultu s lodním interkomem. Bez AI jsem ho musel zapnout ručně.

„Tady desátník Jan Jansen DV1375UO, ohlaste se mi. Někdo... kdokoliv.“

Zkoušel jsem to skoro čtvrt hodiny. Nic. Vlastně jsem ani nečekal, že bych uspěl.

Znovu jsem přešel k nemocničnímu lehátku a s heknutím se na něj svalil.

„Potřebuju se prospat.“

„Je to v této situaci rozumné?“ zareptal PP. „Mohli by sem proniknout, zatímco budeš odpočívat.“

„Jak? Poslední pravděpodobný přístup byl přes sektor G21 a ten jsem vyčistil.“

„Zbývají ty méně pravděpodobné.“

V duchu jsem si povzdechl.

„Jestli se sem dostanou, tak jim za mě popřej dobrou chuť, a hlavně mě neruš. Něco takového bych raději prospal.“

Zavřel jsem oči.

Zase jsem je otevřel.

„A vůbec,“ oslovil jsem PP, „pusť si třeba Terminátora dvanáct. Hardcore sci-fi romance mezi T-800 a Sarah Connorovou. Romantická večere při zapálených bunsenových hořácích a se servírovaným půlmetrovým švábem à la humr, následovaná explicitně podaným sexem na stole. A na švábovi. Třeba tě to trochu polidští.“

Archiv prastarých filmů, na který jsem kdysi narazil, byl opravdovým darem z nebes. Ale na rovinu, filmy z konce dvacátého a začátku jednadvacátého století byly stejně nejlepší.

Při pomýšlení na filmové večery s jednotkou mě opět zabolelo.

„Co třeba Vetřelce? Myslím film Vetřelci od Camerona?“ ozval se nakonec.

„Jo, ten je fajn. Ten od klonů sester Wachowských je srágora,“ zavřel jsem nevrle a zase zavřel oči.

Než jsem upadl do dřímoty, napadlo mě, jestli ho nepodceňuju. Jeho výběr vzhledem k situaci zaváněl humorem temnějším než prázdnota vesmíru, ve které vás nikdo neuslyší křičet. Fakt ne – testováno na lidech.

Pak už únava zaklapla nad vědomím víko od rakve.

2.

„Tak jdeme, jdeme, zlatíčka! Znáte rutinu, víte, jak na to, takže pohněte!“

Seržantův hlas se zařízl do halasu ve zbrojnici, a jestli něco, musel jsem uznat, že síla seržovu hlasu opravdu nechyběla. V duchu jsem krátce obrátil oči v sloup. Mě tohle hecování vždycky spíš sralo.

Zahýbal jsem rameny, poté pažemi v loktech, v zápěstí. Nakonec jsem se zkusmo přetočil v pase a udělal dřep. Všechny pohyblivé části těžkého pancíře fungovaly hladce a nekladly při pohybu sebemenší odpor. Ze stojanu jsem sejmul přilbu a usadil ji na správné místo. Zámky zacvakly, obraz v hledí okamžitě naskočil. Systém zbroje začal vyhodnocovat cíle a vypisovat u nich vzdálenost, odhadovanou velikost, váhu a další údaje.

„Připojil jsem se k systému zbroje,“ ozval se PP.

„Uprav ty sračky, co mi dělají bordel na displeji. Nech jen vzdálenost cílů.“

„Hotovo.“

Informace v hledí se zredukovaly na nezbytné minimum. Mnohem lepší.

Zvedl jsem obličejový štít.

Nepotřeboval jsem se dívat do zrcadla, abych věděl, jak v těžké zbroji kombinované se skafandrem vypadám. Jako pořádněj macek. Navíc ve dvou odstínech šedé barvy. Adaptivní maskování zatím nemělo cenu zapínat.

Rychlým krokem jsem přešel k rackům se zbraněmi a vzal si jednu z desítek pušek. Věděl jsem, že bachratá zbraň má přibližně čtyři kila. Připadalo mi, že neváží skoro nic. Neurální spoje v dlaních se přes rukavici spojily se zbraní. Diagnostika trvala sotva půl vteřiny a potvrdila mi, že zbraň má plný zásobník a je připravena ke střelbě. Prozatím jsem ji přicvakl do magnetických držáků na zádech zbroje. Vzal jsem čtyři zásobníky a uložil je do integrované schránky krunýře. Náplň každého by měla stačit na sedmdesát ran. Bylo to dost munice na to, abych byl natuty mrtvý dřív, než bych ji stačil vystřílet.

Do pouzdra u pasu jsem si přicvakl jedenáctimilimetrovou pistoli. Do zásobníku se vejde jen dvanáct ran, ale když se něco posere, může mi zachránit krk. Zatím jsem nepotkal tvora, kterého bych s ní musel střelit dvakrát.

Ještě pár granátů a byl jsem hotový. Všechny další nezbytnosti pro přežití včetně nože jsou příslušenstvím zbroje.

„Desátníku, buďte vod tý lásky a rozhýbejte ty lenochody!“

Tohle bylo na mě.

„Pohněte! Copak jste nějaký slečinky, který se chystají na rande?!“

„Ne!“ ozvalo se sborem.

Nejrozhořčeněji protestovala tmavovlasá a tmavooká operátorka těžkých zbraní Herrerová. Rázně zasunula akumulátor do slotu hranatého příručního kanónu.

„Nabito a připraveno, pane!“ zavrčela.

Vrhač plazmy v jejích rukou výhruzně zahučel.

Já věděl, že se mi to povýšení vymstí. Tohle vážně nesnáším, a navíc si s takovou po akci nejspíš nevrznu.

„Tak co jste?!“

„Mariňáci!“

Spokojeně jsem přikývl, i když to v helmě nebylo vidět.

„Cože? Neslyším vás!“

„Jsme mariňáci! Mariňáci!“

Až mi z toho zapískalo v komlinku.

„To už je lepší. Rutinu znáte; do obleků, sebrat cajky, nabít, rychlá diagnostika a padáme!“

S jistým uspokojením jsem si všiml, že všichni dokončují přípravy. Máme to v malíku, celé tohle cvičení v komunikaci bylo nejspíš zbytečné.

„To nebylo špatné, desátníku. Držte se toho!“ ozvalo se mi u ucha.

Svislá jizva táhnoucí se přes oko a tvář přeměnila seržantův úsměv v něco děsuplného.

„Ano, pane,“ potvrdil jsem potichu s vypnutým mikrákem.

Těžké boty duněly chodbou k hangárům. Nevím, čím to je, ale i při plánovaných misích je nakonec vždycky před začátkem málo času.

Do hangáru jsme dorazili poklusem. Piloti právě končili předletovou kontrolu výsadkového člunu. Pták byl čistě účelový a estetického na něm nebylo skoro nic. Vlastně se tvarem dost podobal starým bojovým helikoptérám. Bez vrtulí samozřejmě. Samá ostrá hrana pancíře a zbraněmi se ježil víc než nadržená ježura ostny. Ústí trysek se nacházelo pod ocasem.

Pohled mi padl na dvojici rychlopalných kanónů ráže 50 mm pod čumákem. Máme lasery, vrhače plazmy a blastery, ale staré zbraně mají pořád své místo. Tahle dvojička během okamžiku rozpůlí těžký bitevní tank. A s minimálními energetickými náklady.

Na kochání se jsem ale neměl čas, během okamžiku jsme byli uvnitř, rampa se za námi zvedla a uzavřela.

„Z tohohle výsadku mám špatnej pocit,“ prohlásil ponuře Wierski.

„Z tohohle výpadku mám špatnej pocit,“ zapitvořil se Crowe. „Tohle, kurva, říkáš pokaždý. Hovno. Přestaň furt sýčkovat!“

Wierski se zatvářil ještě kyseleji.

„Jen počkej a uvidíš.“

„Tak jo. Lidi, přijímám sázky!“

„Tak dost! Tuhle blbost tu už provozovat nebude-
te,“ houkl seržant.

„Ale seržo...“

„Ne, a to je poslední slovo! Naposledy jste se při vyplácení sázek porvali jak marťanští Dingodongové.“

Ted' udělal kyselý obličej pro změnu Crowe, ale obezřetně ztišil hlas a obrátil se ke svému předpokládanému spojenci, což jsem byl naneštěstí já.

„Já si myslím, že to půjde jako po drátkách a bude z toho obyčejná honička. Akorát budeme muset napytlovat pár civilů, kteří měli smůlu.“

Jenže já ho podpořit nemohl. Nevím, jak se cítil Wierski, ale sám jsem na tom nejspíš nebyl o mnoho lépe. Nepomáhal ani pohled na široký úsměv, ve kterém na mě kámoš cenil profesionálně vyleštěný chrup. Každý máme nějakou tu slabůstku. Někteří víc než jen pár.

„Já ti nějak nevím,“ pokrčil jsem rameny.

„Jen co dotáhnu tohle, pomažeme na dovolenku. Nevím, jak ty, ale já už se nemůžu dočkat.“

„Pokud se něco neposere.“

„Jdi do hajzlu! Seš jak ten vocas. Vážně, vod tý doby, co z tebe udělali kaprála, bys potřeboval pořádně nakopnout do prdele,“ zvýšil hlas.

Až moc, jak se ukázalo vzápětí.

„Pamatuj na subordinaci a neotvírej si hubu na nadřízeného poddůstojníka, vojíne!“ sjel ho seržant, který se odpoutal a nepozorovaně se přikradl do naší blízkosti. „A to klení už taky stačilo, kurva!“

„Seržante?“ ozval se od řídící konzole poručík.

„Už jdu, pane!“ odpověděl seržant.

Ještě jednou se na nás hrozivě zamračil a vypravil se uličkou za důstojníkem naší čety.

Zašklebil jsem se na svého kámoše a nenápadně mu ukázal vztyčený prostředník.

Čuráku, naznačil jemně pohybem rtů.

„Vás dva tak ještě někdy vezmu do trojky, vy kre-téni,“ okomentovala to Herrerová.

Bud'to mi tu něco unikalo, nebo jsem musel být ještě opilejší, než jsem tušil, protože na tohle jsem si vážně zaboha nemohl vzpomenout.

Rozptýlení mi příliš dlouho nevydrželo a opět jsem se ponořil do přemítání o celé téhle habaděře.

V podstatě to vypadalo jako rutina. Centrála neobdržela pravidelné hlášení od malé základny, která byla vybudována na ochranu důlní kolonie sestávající z dolů na několika planetoidech s jakžtakž stabilní oběžnou drahou kolem bílého trpaslíka. Ten byl pozůstatkem vybuchlé supernovy. Planetoidy uvnitř řídké mlhoviny kolem chladné hvězdy tak byly plné vzácných prvků o nezvykle vysoké koncentraci. Takové zdroje jsme si nemohli nechat ujít, přestože se nacházely až na samém okraji území ovládaného Spojenou solární federací. Kolonie byla mladá, založená před dvěma lety.

Když kolonisté dvakrát po sobě nenavázali v předepsaném intervalu spojení, stát se mohlo cokoliv. Magnetická bouře nebo sprška meteorů, přepadení piráty. Takhle na okraji bylo možné všechno.

Žádná z našich domněnek nás ale nemohla připravit na to, co jsme spatřili, když jsme se vyloupili z warpu. Čekali jsme planetky, ale rozhodně ne obří pole asteroidů, navíc s velkým prázdným místem uprostřed. Přibližně o rozměrech menší planetky.

Základna, okolo které se všechno točilo, se nacházela poblíž prázdného místa, ale stále uvnitř asteroidového pole. Zvláštní.

Když jsme se z toho překvápka trochu vzpamatovali, byl čas dát se do akce. Proletěli jsme skrz pole a zakotvili křížník poblíž základny. Abychom se dostali až k ní, museli bychom se prostřílet. Ale proč plýtvat drahou municí, když máme mnohem levnější spotřební materiál? Další bezva den u pěchoty. A důvod naklepávat si zadek ve výsadkovém člunu.

Povolil jsem pásy a vyklonil se tak, abych viděl skrz průzory kokpitu ven. Jako na potvoru to pilot právě v tu chvíli vzal prudce doprava a já málem skončil na šklebící se Mayerové sedící naproti. Hledí přilby měla zdvižené. Nakrátko ostříhaná bloncka se ušklíbla koutkem pěkně vykrojených úst. Jen jedním, protože v tom druhém měla cigaretu.

„Típni to, než z toho seržu trefíš!“ rozkázal jsem šeptem.

„Co jako?!“

„To cigáro, které jsi právě sežrala.“

„Spálila jsem si jazyk.“

Obrátil jsem oči v sloup.

„S váma je vážně radost pracovat.“

„Tak si vytáhni to pravítko z prdele, kaprále,“ navrhla sladce.

„Nemůžu, je to nedílná součást povýšení,“ odpálkoval jsem ji, otočil se a zadíval se skrz průhled kokpitu.

Proč musel pilot manévrovat, jsem věděl už ze situačního brífinku. Pole meteorů a planetek bylo

pěkně husté. Možná nám nic jiného než prostřílet se skrz nakonec nezbude.

Což o to, palebnou sílu měly čluny dostatečnou, jenže to pole meteoritů mi nějak nesedělo. Při brífinku jsme mu příliš pozornosti nevěnovali, ale z toho, co jsem z něj viděl já, mi na něm pořád připadalo něco divného. Nemohl jsem na to položit prst, ale stejně...

Základna za průhledem se zvětšovala. A to byla další věc. Odpoutal jsem se a vypravil se za poručíkem a především seržantem do kokpitu.

Seržant si periferním viděním všiml pohybu a otočil se na mě. Asi se mu nelíbilo, co viděl, protože se zamračil a vyšel mi vstříc.

Já jsem si přes jeho rameno všiml jednoho detailu a všechno mi konečně zapadlo do sebe. Po zádech mi přejel mráz.

„Co se děje, desátníku?“ zavrčel seržant.

„Prohlédl jste si pořádně meteory kolem, pane?“

„Ničeho zvláštního jsem si nevšiml,“ zavrtěl hlavou. „O co jde?“

„Některé z těch kusů hornin... z těch trosek jsou příliš pravidelné. Ty kusy vypadají jako části stavby, pane.“

„Neblázněte, desátníku, taková stavba by musela být velká jako menší měsíc. Nic takového by nikdo postavit nedokázal. Rozhodně ne z kusu kamene.“

To, co říkal, dávalo smysl, jenže já jsem si byl jistý, že se nepletu. To ovšem mohlo znamenat, že tu na nás někdo hraje levou. Tohle přece nemohli minout. Někdo z analytiků a plánovačů si toho všimnout musel. A my jsme ti nejpostradatelnější z postradatelných.

Seržant mě plácl po ramenním chrániči.

„Soustřeďte se, desátníku! Tohle můžeme řešit později, teď nás čeká základna.“

Tak nevím, jestli s tím mám vůbec začínat. Ale když už do prdele, tak rovnýma nohama a s čistým štítem. Před očima mi pořád nehybně visela základna. Vypadala jako disk s vystouplým středem, ze kterého nahoru i dolů trčely pylony antén.

„A to je druhá věc, seržo. Procestovali jsme křížem krážem pět sektorů a tohle nevypadá jako žádná těžažská základna, jakou jsem kdy viděl. Zato to vypadá jako výzkumná základna. To se na to nikdo z velení nezeptal?“

Seržant se nadechl k odpovědi, ale kdosi ho předešel.

„Zeptal. Jistěže zeptal.“

Byl to poručík, který se k nám otočil od displeje, jež do té doby soustředěně sledoval. Jeho výraz byl naprosto nečitelný – jako celou dobu, co jsem ho znal.

„Řekli mi, ať se neptám. Vaše obavy však беру na vědomí,“ dodal suše a vrátil se ke své práci.

„Slyšel jste poručíka, desátníku. Vraťte se a připoutejte! To je rozkaz!“ vyštěkl seržant.

Ještě jednou se na mě zachmuřeně podíval a vrátil se do kokpitu.

„Co se děje? Nevím, že by ses kdy takhle dohadoval se seržou,“ zajímal se Crowe.

Přemýšlel jsem, co říct. Nakonec jsem to začal hrát na jistotu. Nemusel jsem mu nic vysvětlovat, bude mi věřit.

„Smrdí to, musíme si dávat majzla.“

„Do hajzlu! A já se tak těšil na dovolenku,“ zasténal tiše.

Herrerová nás pozorovala tmavýma očima. Jen vážně přikývla.

Podvozek dosedl na podlahu hangáru s tichým „klank“. Rampa se spustila, boty zaduněly, vyhrnuli jsme se ven. Pokryli jsme hangár, ale neviděli nic podezřelého.

Umělá gravitace na rozdíl od pole držícího v hangáru atmosféru fungovala, jak měla.

„První družstvo vpřed! Otevřete přetlakovou komoru,“ velel poručík.

„Rozkaz!“ potvrdil serža.

První družstvo už bylo v pohybu. Neměli to daleko. Tohle byl malý boční hangár stanice. Ostatní čluny si to namířily k tomu hlavnímu, do kterého by se jich vešlo alespoň deset. Sem by se vlezly tak dva. Kdyby tedy sklopily všechny konzole se zbraněmi.

Hoši desátníka Pavlise se rozestavili kolem velkých pancéřových vrat tak, aby se navzájem neohrožovali palbou. Operátoři těžkých zbraní uprostřed, lehčí zbraně po stranách. Spojář Berg doběhl až k ovládacímu panelu.

„Ovládání nereaguje,“ oznámil vzápětí. „Hlásí mi to zablokování nadřazeným příkazem.“

Na nic dalšího nečekal, odklopil panel a na odhalené obvody namířil ruku v rukavici pancíře. Ze

hřbetu ruky vyrazila desítka lesklých pružných vláken a zabořila se do švábů v díře po panelu. Dobře jim tak, obtížný hmyz si nemá co vyskakovat.

Šikmo dělená vrata skoro metrové tloušťky se rozjela do stran a odhalila přechodovou komoru. Světla uvnitř se okamžitě rozzářila a ukázala, že tam není cokoli, co bychom nečekali. Jen prázdno. Akorát že přechodová komora byla trochu těsná.

„Musíme nadvakrát, seržante. Vezměte si druhé družstvo,“ ozval se poručík.

„Rozkaz, pane!“

Čas dát se do práce.

„Jdeme, lidi! Postupujte hezky opatrně a dávejte pozor, bude tam málo místa. Uvnitř stačí jedna odražená střela a někdo zakuká,“ upozornil jsem na kanálu družstva.

„Potvrzuji a pozor na to, čím pálíte. Jen zastavovací munici, nic průrazného. Jsme blízko pláště stanice,“ dodal seržant.

Málem mi z té myšlenky zaskočilo. Prorazíte plášť a vysaje vás to do prostoru. To by pro těžké zbroje nemusel být problém, až na ten drobný detail, že by nás to do prostoru mohlo protáhnout skrz mlýnek představovaný dírou po střele.

Prošli jsme kolem prvního družstva a pokračovali dál. Uvnitř přechodové komory to bylo těsnější, než jsem si myslel.

„Jsme tu jako sardinky, seržo,“ postěžovala si Mayerová.

„Sklapněte, vojíne, a doufejte, že venku nečeká někdo s otvírákem.“

Vrata za námi se zaklapla. Já jsem mezitím vyhlédl okénkem do chodby za přechodovou komorou. Světla svítila a chodba se zdála být v naprostém pořádku. Jen úplně prázdná.

Nevím, co jsem čekal. Možná trosky, podlahu posetou těly... zkrátka cokoli.

„Máš něco na skenu?“ zeptal jsem se PP.

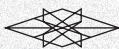
„Vůbec nic, ale upozorňuji, že odečet nemusí být spolehlivý,“ odpověděl komisně.

V duchu jsem přikývl. Puntičkář zatracenej.

„Venku je to čistý, pane,“ ohlásil jsem.

„Rozumím, přesto pokračujte s maximální obezřetností,“ ozval se samotný poručík.

Zasyčel plyn a vrata před námi se vzápětí otevřela. Vylezli jsme, pokryli prostor a o deset metrů dál v chodbě jsme zaujali obranné pozice. Chodba se nadále jevila prázdná. Z nějakého důvodu mi to připadalo ještě horší. Poruchu vysílače si škrtám.

Podle velení jsme byli nedaleko jednoho z datových center. Naším úkolem bylo obsadit ho, zabezpečit a čekat. Případně cestou zachránit civilisty. Datové centrum bylo jedním z míst, kde se mohli v případě nebezpečí ukrýt. Zablokovat průchody, v nouzi největší je zavařit.

„Nepolevujte v pozornosti!“ přišlo od seržanta.

Soustředěnej jsem byl jako nikdy, ale pořád nikde nikdo. Jako by se všichni prostě sbalili a vy-
padli na víkend.

„Ty, Jansene, nevíš, co je to za sněhurku?“ zeptala se na soukromé frekvenci Mayerová.

Dobře jsem věděl, o kom mluví. Divnej chlápek s kůží bílou jako sníh, ostrými rysy a hlavou bez jakéhokoliv porostu, včetně obočí. Za celou dobu cesty a příprav jsem se s ním jen jednou minul na chodbě a stačilo mi to. Bylo na něm něco znepokojivého. Možná to naprosté soustředění, se kterým se pohyboval. A také to, že nikdy nemrká, uvědomil jsem si.

Ani jsem nevěděl, že ho máme na palubě člunu. Z pilotní kabiny vylezl až v hangáru a držel se u poručíka.

„Co jsem slyšel, je to nějaký poradce. Prý ze společnosti, která postavila základnu.“

„Hned se cítím bezpečněji,“ prskla Mayerová. „Jestli je to korporát, tak to bude pěkněj zkurvysyn.“

„Jo,“ potvrdil jsem.

Jo. Jestli jsem měl obavy předtím, teď se jen znásobily.

„Senzory mi hlásí divný data, seržante,“ ozval se zepředu Rabak, který sloužil jako tykadlo.

„Stát!“ zavelel seržant. „O co jde?“

„Vypadá to jako reziduum nějaké toxické látky, ale nic, s čím bychom se už setkali.“

„Dobře. Ujistěte se, že máte zapnutý vnitřní okruh skafandru, a pokračujeme. A jestli zjistím, že si někdo z vás bez povolení zvedl obličejový štít, tak bude půl roku čistit hajzly!“

Nemohl jsem přeslechnout, že Crowe tlumeně zaklel.

„Říkejte si, co chcete, ale tohle je vážně divný,“ zabručel Rabak, když jsme se seržou a poručíkem došli až k němu.

Dívali jsme se do díry v podlaze, která pokračovala přes další dvě paluby. Ve stropu se nacházela jiná, téměř identická.

„Podívejte se na ty okraje. Vypadá to, jako by se něco protavilo skrz. Možná plivanec plazmy,“ dodal.

„Kde by tady vzali tak silný zdroj? Má to skoro dva metry v průměru,“ zapochyboval seržant.

Všichni se otočili ke korporátovi, který je sledoval bez jakékoliv změny výrazu. Ticho se začínalo táhnout, když vtom se ozval poručík.

„Možná se to skrz neprotavilo, možná se to prolep-talo. Nikde na okrajích nevidím změnu barvy v důsledku opálení materiálu.“

Do hajzlu! Předtím jsem měl obavy, teď už strach. Nebyla to první divná věc, na kterou jsme narazili. Když si odmyslím rezidua toxinů, na jedné z chodeb jsme našli ve zdech zástřely po lehkých palných zbraních a stopy po šrapnelech. Divné ovšem bylo, že šrapnely samotné na místě chyběly.

„Musíme pokračovat, seržante,“ zavelel nakonec potichu poručík.

Neohlídal se a bylo znát, že se mu pokračovat vůbec nechce. Možná to nebyl až takový kretén.

Obešli jsme díru. Zatímco jsme procházeli kolem, Crowe a Stanitz do ní nahoru a dolů upřeně zírali,

připraveni při sebemenším pohybu k palbě. Poté se plynule přidali na konec formace.

Datacentrum už nebylo daleko. V hermeticky uzavřených pancéřových vratech se nacházel bezpočet hlubokých vrypů a několik promáčklin.

„Průchod je zablokovaný zevnitř, pane,“ hlásil od ovládacího panelu dveří Berg. „Neotevřou se ani po hacknutí. Nejspíš je zavařili.“

„Rozřízněte to,“ štěkl poručík.

Vytáhl jsem plazmový hořák a s Crowem jsme se do toho dali. On jel odshora, já odspoda. Zanedlouho se vrata sama pootevřela na škvíru a my je mohli roztáhnout.

Uvnitř podél stěn pokojně pomrkávaly diody a displeje výpočetní techniky, ale ne všechny. Dvě z objemných skříní ležely na podlaze a zespodu jim smutně čouhaly kabely a utržená synaptická vlákna. Racky samotné někdo rozcupoval na kusy.

Mezi troskami se klikatily šmouhy od krve. První, na které jsme narazili. To ovšem mohlo být způsobeno tím, že do zablokovaného prostoru neměli přístup uklízací droidi. Představa, jak ty malé potvory bez emocí stírají krev na chodbách, byla strašná.

Postoupili jsme o kus dál a zjistili, že těla sice nadále chybí, ale přebývá nám díra ve zdi. Velká rozšklebená díra, jako by ji něco nesmírně silného prorazilo zvenku. Podle spleti utrhaných drátů a těsného tmavého prostoru za ní vedla do servisní chodby.

Herrerová se postavila trochu bokem a na její ústí namířila hlavní vrhače plazmy. Nyklin z prvního družstva kryl díru z druhé strany.

Poručík došel až k ní a hodný okamžik se jeho skafandr otáčel tam a zase zpátky, jak těkal pohledem mezi dveřmi a dírou.

„Co ostatní jednotky? Jsou už na místě, pane?“ zeptal se chraplavě seržant.

„Negativní, seržante. Na místě určení jsme jako první. Můžete mi k tomu všemu něco říct?“ obrátil se na našeho konzultanta.

Přes čiré hledí korporátovy přilby jsem jasně viděl, že v jeho bezvýrazné tváři nedošlo k vůbec žádné změně. Když promluvil, jeho hlas zněl pořád stejně. Jako by mluvila mrtvola.

„Je to pro mě stejná záhada jako pro vás, poručíku.“

Působil na mě až nelidsky. A tak jsem uvnitř své hlavy vnesl dotaz k někomu stejně nelidskému. O PP neví nikdo, ani poručík. Musel jsem podepsat mlčenlivost a tresty za vyzrazení existence čipu v mé hlavě zahrnovaly okamžité vyřazení.

„Mluví pravdu?“

„Pokročilé algoritmy na odhalování lži v tomto případě nemohou poskytnout věrohodnou odpověď,“ informoval mě PP. „Může to být důsledek specializovaného výcviku.“

Tohle byla svým způsobem také odpověď.

„Desátníku, vezměte si dva muže a zkuste nějak zablokovat díru!“ přikázal mi poručík.

„Ano, pane!“ Až jsem u toho málem zasalutoval. „Crowe, Rabaku, pojďte mi s tím helfnout.“

Po zralé úvaze jsme před díru nastrčili pancéřovou skříň se záložními datovými poli. Dostřkat jsme ji tam dokázali jen díky posilovačům ve zbroji.